

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.658/2011/3. szám

A Szegedi Ítéltábla **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság (Szegedi Törvényszék) 2011. szeptember 20. napján kelt 2.P.22.655/2010/24. számú ítélete ellen a felperes 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részen** és akként **változtatja meg**, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárással kapcsolatos díját is a felperes köteles viselni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperest képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** és az alperest képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját a felperes köteles viselni.

Köteles továbbá a felperes megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 36.000 (harminchatezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az alperes a felperes édesanyjával kötött, 2005. október 10. napján kelt tartási és gondozási szerződésben a ráruházott vagyontárgyak ellenében - többek között - vállalta, hogy gondoskodik az eltartott tisztességes eltemettetéséről, akként, hogy **(település neve)** községben hagyományos módon az elhunyt férje mellé a már megváltott sírhelyre eltemetteti. A néhai 2010. november 10. napján elhunyt. Az alperes hamvasztásos temetést rendelt meg, a néhai hamvait tartalmazó urna a házastársa

hamvai mellé, a megváltott sírhelybe került elhelyezésre. A perbeli időszakban a magas talajvízszint miatt a temető üzemeltetője részleges koporsós temetkezési tilalmat rendelt el. A perbeli sírhelyen a már eltemetett koporsók nem mélyített sírgödörbe kerültek elhelyezésre, a kétszemélyes sírhelybe már két koporsós testet, és két urnát is elhelyeztek, így további koporsó elhelyezésére nem volt lehetőség.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a kegyeleti jogát azzal, hogy a néhait nem a szerződésben foglaltaknak megfelelően, kívánságát figyelmen kívül hagyva temettette el. A jogsértés megállapításán túl 500.000 Ft nem vagyoni kár megtérítésére is kérte kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy édesanyjának akaratától eltérő módon történő eltemettetése számára olyan lelki sérülést okozott, amely miatt pszichiátriai kezelésben részesül.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a temetés időpontjában a balástyai temetőben a magas talajvízszint miatt koporsós temetésre nem volt lehetőség, valamint a korábban megváltott sírhely mérete sem tette lehetővé abba további koporsó elhelyezését. Hivatkozott arra is, hogy a néhai akaratát utóbb megváltoztatta, és azt kérte, hogy úgy temessék el, ahogyan házastársát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 30.000 Ft eljárási illeték megfizetésére, továbbá megállapította, hogy az alperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díja a felperest terheli, míg a felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díja az állam terhén marad. Határozatának indokolása szerint a lefolytatott bizonyítás adatai alapján megállapítható, hogy objektív okok (a temető belvizessége, illetve a sírhely mérete) miatt nem tudott az alperes eleget tenni a néhai azon kívánságának, miszerint őt koporsósan temessék el, erre tekintettel kegyeleti jog megsértését nem találta megállapíthatónak. Mindezen túl csupán utalt arra, hogy a peradatok alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a néhai akaratát a temetés módját illetően megváltoztatta. A meghallgatott tanúk vallomása ((**tanú 1., 2. neve**) erre vonatkozó adatot nem tartalmaz. Kiemelte, (**tanú 3. neve**) vallomásában ugyan azt adta elő, hogy a néhai vele közölte, miszerint hamvasztásos temetést kíván, ugyanakkor e bizonyítékot figyelmen kívül hagyta azzal az indokkal, hogy a tanú bár nem ismerte a perbeli szerződés tartalmát, mégis úgy nyilatkozott, hogy a temetésre vonatkozó kitételt illetően annak a hamvasztásos módra vonatkozó rendelkezést kellett tartalmaznia, ennek pedig a szerződés tartalma ellentmond. Kiemelte, nem volt akadálya annak, hogy amennyiben a néhai a szándékát megváltoztatta, úgy e tekintetben a szerződést módosítsa, ez pedig nem történt meg.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen annak keresete szerinti megváltoztatását kérte azzal, hogy a nem vagyoni kártérítés összege után 2010. november 22. napjától kezdődően késedelmi kamatigényt is érvényesített.

Másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint az alperes nem igazolta, hogy a néhai az eltemettetésére vonatkozó kívánságát megváltoztatta, erre tekintettel a kegyeleti jog megsértése megvalósult. Álláspontja szerint nem fogadható el az elsőfokú ítéletnek a koporsós temetés objektív akadályára vonatkozó álláspontja. Hivatkozott arra, hogy a sírhelyet 1967-ben váltották meg, nagyapját „rendes” mélységben temették el. Állította, a faluban köztudomású volt, hogy édesanyja bekövetkezett halálakor nem volt olyan magas a sírkertben a talajvíz, amely a koporsós temetést megakadályozta volna, a nagy esőzésekre ugyanis a haláleset bekövetkeztét követően került sor. Előadta, hogy a bajai úti krematóriumnál eljárva azt a tájékoztatást kapta, hogy magas talajvíz esetén próbafúrást kell a mélységre vonatkozóan végezni, és ettől függően állapítható meg, hogy megtörténhet-e a koporsós temetés. Kérte, hogy ezen állítása igazolására a bíróság a bajai úti krematórium megkeresését rendelje el szakértői vélemény beszerzése érdekében.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban általa előadottakat, kiemelve, hogy álláspontja szerint **(tanú 1. neve)** érdektelen tanú nyilatkozata - az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben - bizonyítja azt, hogy a néhai kérése az volt, miszerint úgy temessék el, mint a házastársát, ez pedig nem a szertartás körülményeire, hanem a hamvasztásra vonatkozott. Önmagában a szerződés módosításának a hiánya ezt nem cáfolja. Tény, hogy **(tanú 1. neve)** és **(tanú 3. neve)** tanúk egyike sem ismerte a tartási szerződés tartalmát, de az elhunytal szoros kapcsolatban álltak, és úgy tudták, hogy a férjéhez hasonlóan hamvasztásos temetést kíván.

A fellebbezés nem alapos.

A Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A Ptk. 85. §-ának (3) bekezdése szerint a meghalt személy emlékének megsértése miatt a személyhez fűződő - kegyeleti - jog érvényesítésére a hozzátartozó jogosult.

A halott emlékének megóvásában és a hozzátartozóknak a halál miatti gyászában a temetésnek meghatározó jelentősége van.

Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a temetés módjával az alperes nem sértette meg az elhunyt emlékét, az megfelelt a néhai akaratának. E tényt igazolja - az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben - **(tanú 3. neve)** érdektelen tanú vallomása, akivel a néhai maga közölte, hogy a férjéhez hasonlóan hamvasztásos temetést szeretne. A vallomás hitelességét nem teszi kétségessé az a tény, hogy a tanú a tartási szerződés tartalmát nem ismerte és a

néhai akaratának ismeretében tévesen arra következtetett, hogy a szerződés is erre vonatkozó rendelkezést tartalmaz az eltemettetés módját illetően. Ez utóbbi a tanú által megfogalmazott vélemény, amely nincs ellentmondásban azzal, amit vele a néhai közölt a temetéssel összefüggésben.

A Ptk. 85. § (3) bekezdésében foglalt védelemben részesülő kegyeleti jog a meghalt természetes személy emlékének védelmét jelenti, elbírálásánál jelentősége van a társadalmi felfogásnak is. Ma már a társadalom által általánosan elfogadott temetkezési mód a hamvasztásos temetés. Ezért az személyiségi jogot csak akkor sérthet, ha azt az elhunyt - pl. világnézeti okból - kifejezetten elutasította. Ilyen adat azonban a perben nem merült fel, figyelemmel arra is, hogy a néhai házastársát és gyermekét is hasonló módon temették el.

A fellebbezés kapcsán csupán megjegyzi az ítéletábla, a lefolytatott bizonyítás alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elsőfokú ítéletben írt objektív okokból a koporsós temetés lebonyolításának akadálya volt. Alaptalanul támadja a felperes az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos megállapítását, így további bizonyítás lefolytatása a fentiektől eltekintve is szükségtelen.

A nem vagyoni kár a személyiségi jog megsértése következtében az emberi személyiség testi, vagy lelki életminőségének hátrányos megváltozása. A nem vagyoni kárpótlás rendeltetése, hogy segítse a károsultat életviszonyainak, életvitelének a körülményekhez igazodó kialakításában, s egyidejűleg biztosítsa a nem vagyoni hátrányból eredő nehézségek leküzdését, illetőleg más lehetőségek megteremtésével enyhítse azokat a hátrányokat, amelyek a károkozás folytán érték. A sérelmet szenvedett személy tehát akkor jogosult nem vagyoni kártérítésre, ha bizonyítja, hogy a jogsértéssel összefüggő és az objektív szankciókkal el nem hárítható hátrány érte. A nem vagyoni kártérítés megállapításának elengedhetetlen feltétele a jogsértés bekövetkezése. A jelen ügyben - a fentiekben kifejtettek alapján - jogsértés nem történt, annak hiányában pedig a nem vagyoni kártérítési igény megalapozottságának érdemi vizsgálatára sem kerülhetett sor, ezért csupán megjegyzi az ítéletábla, hogy a peradatok alapján nem állapítható meg, miszerint a felperest az édesanyja fentiek szerinti eltemettetése kapcsán olyan immateriális hátrány érte, amely megalapozná a nem vagyoni kárpótlás iránti igényét. A peradatok alapján közöttük nem volt harmonikus szülő-gyermek kapcsolat, ez pedig önmagában ellentmond annak, hogy a temetés módja a felperes személyiségében olyan negatív változást eredményezett volna, amely okozati összefüggésbe lenne hozható igazolt egészségi állapotával.

Pf.II.20.658/2011/3. szám

Az elsőfokú bíróság ítéletében akként rendelkezett, hogy a felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díja az állam terhén marad. A felperes azonban nem részesült a perben személyes költségmentesség kedvezményében, ezért peresztessége folytán az őt képviselő pártfogó ügyvéd díját is neki kell viselnie. Ezért az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A Pp. 87. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes köteles viselni peresztessége folytán mind a saját, mind pedig az alperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díját. Köteles továbbá megfizetni az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illetéket.

Szeged, 2012. február 22.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró